

kostninger, som Sagernes Afgørelse ved Voldgiftsdomstolene har medført, og trods den stærke Kritik, der fra enkelte Sider er fremsat i Anledning af de i Henhold til Loven afsagte Kendelser, bør det fremhæves, at Loven i høj Grad har bidraget til at hemme den uærlige Hestehandel, som enkelte Handelsmænd nærmest maa siges at have beskæftiget sig med.

Udvalgets Flertal (Udvalget med Undtagelse af Alfred Christensen) er derfor af den Formening, at det vil være rigtigst at forlænge Loven endnu i 5 Aar, og støtter sig blandt andet i saa Henseende til en Erklæring fra Bestyrelsen for Centralforeningen af Voldgiftsmænd, udmeldte i Henhold til denne Lov, og til en Erklæring fra de samvirkende danske Landboforeninger, der begge ønske Loven opretholdt.

Udvalgets Flertal stiller dog enkelte Ændringsforslag, der ikke ere af særlig gennemgribende Betydning.

Et *Mindretal* (Jessen og H. Rasmussen) har ikke kunnet slutte sig til Flertallets Ændring Nr. 10 til § 7, idet Mindretallet mener, at det vil være urigtigt i denne Lov at skabe en Særstilling for Sager, hvis Genstand andrager et større Beløb. Mindretallet finder, at naar Overøvrigheden i næsten alle Tilfælde skal skønne over, hvorvidt en Sag skal kunne appelleres, bør dette Skøn omfatte alle Sager, uanset om Sagens Genstand i det enkelte Tilfælde drejer sig om et større eller mindre Beløb.

Et *andet Mindretal* (Alfred Christensen) henviser til Justitsministerens Udtalelse i Folketinget ved Lovforslagets Fremsættelse den 8. Marts 1912:

„Men det er en Uting, at Borgerne drages bort fra de grundlovbestemte Domstole, som skulle afgøre Tvistigheder mellem Borgerne.“

Denne Udtalelse billiger Mindretallet og har ved mangfoldige Lejligheder stræbt at bevare den dømmende Myndighed for Domstolene.

Udvalgenes Betænkninger m. m.

Da der tillige foreligger et større Antal Tilfælde, hvor de her omhandlede tvungne Voldgiftsretter have statueret uomtvistelig Fornægtelse af Ret og Retfærdighed — hvorom bl. a. henvises til Folketingstidenden 1911—12, Sp. 1530 —, har Mindretallet som sit principielle Standpunkt i Udvalget stillet Forslag om, at

Behandlingen af dette Lovforslag standses, saaledes at Lov af 19. April 1907 ikke fornys.

Udvalget har ikke tiltraadt dette Forslag, og Mindretallet vil derfor principalt foreslaa at nægte Lovforslaget Overgang til 3die Behandling.

Da der imidlertid blandt Landbefolkningen synes at være en sær Forkærlighed for at beholde en særlig Lov om Afgørelse af de her nævnte Tvistigheder, saaledes at dette principale Forslag neppe kan ventes gennemført, fremsætter Mindretallet subsidiært en Række Ændringsforslag, der formenes at kunne hjælpe Loven ud over de værste Mangler.

Forslagene Nr. 1 og 2 til § 1 tilsigte at borttage Voldgiftens *tvungne* Karakter, hvorved den værste Brod tages af en maa-ske urigtig Dom.

Nr. 3 til § 2 er et Forslag om, at Voldgiftsrettens Formand skal have juridisk Uddannelse — uden at Fordringen til saadan Uddannelses Omfang er skærpet eller nøjere præciseret. Nogle Aars Arbejde paa et juridisk Kontor vil antagelig kunne gøre ham nogenlunde skikket.

Nr. 4 til § 3 forlægger Værnetinget derhen, hvor Køberen har sin Bopæl ved Sagens Anlæg, og hvor Dyret antages at være, idet man haaber, at Voldgiftsretten ikke vil forsømme en gunstig Lejlighed til sagkyndig Besigt — vel nok et af de største Goder, man kan opnaa ved Voldgiftsbehandlingen.

Nr. 6 til § 5 tilsigter at behandle Voldgiftsmændene som Gentlemen og ikke i selve Loven udkaste Mistanke om, at Mændene holde unødige Møder for at trække Diæter. Mindretallet erindrer den retmæssige Forargelse, et lignende Forhold vakte, da Diæterne andetsteds formindske-